

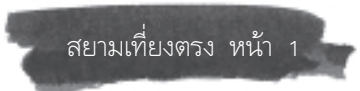
กระดาษขาว กับดาวหมึก

พิมพ์ครั้งแรก : ที่นี้

กมลลา กิจนาคร เปิดก๊อกน้ำ ยื่นมือออกไปใต้แผ่นน้ำบาง ปล่อยให้สายน้ำชำระสิ่งสกปรกที่เบื่อนมือออก ฟองสบู่กระจาย รอยคราบหมึกดำเริ่มละลายหายไป ไม่นานเมื่อนุ่มทั้งคูก็สะอาดใส หล่อนเป็นคนรักความสะอาดที่สุด เสื้อผ้าต้องสะอาดเอี่ยม รองเท้าขัดใหม่ทุกวัน หล่อนไม่เคยปล่อยให้รอยคราบใดเปดเนืออยู่บนร่างกายนานเกินไป มีพักเอ่ยถึงคราบหมึกของหนังสือพิมพ์ที่ปนเนือบนสารตะกั่ว

ที่ขอบเคาน์เตอร์ หนังสือพิมพ์ สยามเที่ยงตรง ฉบับหนึ่งนอนสงบนิ่งอยู่ ตัวหนังสือพาดหัวข่าวเด่นหราและดูใหญ่กว่าทุกวัน ปิดก๊อกน้ำ หยาดน้ำหยดหนึ่งกระเซ็นไปบนหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ มันค่อยๆ ซึมหายเข้าไปในเนือกระดาษปอนด์ที่พิมพ์ด้วยสีหมึก...

กระดาษสีขาวสะอาด หมึกสีดำสนิท...

สยามเที่ยงตรง หน้า 1

ดาวยั่วถูกโจรหนุ่มลอกคราบ

แต่งตัวชวนเสียวเลยโดนโจรหลงดี ทั้งพาดทั้งชิงทรัพย์

เมื่อวานนี้เวลาสองยาม นางสาวกมลลา กิจนาคร ดาราสาวดาวโป๊ชื่อดังสวมชุดนอนบางวาบหวิวขึ้นโรงพัก ท่ามกลางสายตาลามเลียของหนุ่มๆ แถวนั้น ดาวยั่วชื่อดังแจ้งความต่อ ร.ต.อ. สมพร อมรรฎพาน นายร้อยเวรสถานีตำรวจบางรักว่า เธอถูกปล้นชิงทรัพย์ที่คอนโดมิเนียม ‘เดอะ พาล์ม สตรีท’ ถนนสีลม เขตบางรัก อันเป็นที่อยู่ เธอให้การว่าเมื่อเวลาสี่ทุ่มเศษ โจรฉกรรจ์ผู้หนึ่งได้บุกเข้าไปที่ห้องพักของเธอ ปล้นทรัพย์สิน แหวนเพชร สร้อยคอทองคำและเงินสด มูลค่ารวมหกหมื่นบาทเศษ และหลบหนีไปได้ เจ้าหน้าที่ตำรวจรับแจ้งแล้วก็ลงบันทึกประจำวัน

กมลลา กิจนาคร เป็นนางแบบโป๊และดารารายวันที่มีชื่ออยู่ในวงการบันเทิงมานานสิบปีเศษ ปัจจุบันอายุ 35 ยังคงสวยไม่สร้าง เป็นนางแบบและแสดงภาพยนตร์วาบหวิวประเภทปลุกใจเสื่อป่า อันเป็นที่ชื่นชอบของหนุ่มใหญ่น้อยทั้งหลาย

ผู้สื่อข่าวสยามเที่ยงตรงเดินทางไปสำรวจที่พักแห่งนี้ พบว่าเป็นคอนโด-

มิเนียมที่มียามป้องกันแน่นหนา ยกที่โจรภายนอกจะบุกเข้าไปได้ อย่างไรก็ตามได้สอบถามเพื่อนบ้านร่วมคอนโดมิเนียมชั้นเดียวกันจำนวนมาก ซึ่งต่างแสดงความเห็นกันอย่างเอิกเกริก และเชื่อมั่นว่าเธอคงถูกข่มขืนแน่นอน เนื่องจากชอบแต่งตัวซุควาบหวิว ปลุกใจชายเดินกรีดกรายไปมาเป็นประจำ เช่นนี้โจรหนุ่มที่ไหนจะทนไหว...

กมลลา กิจนาคร เทวียงหนังสือพิมพ์ฉบับนี้อย่างแรงลงบนโต๊ะใบหน้าแดงเข้ม แววดาฉายประกายโกรธ อารมณ์พลาถนเหมือนน้ำเดือด โพล่งออกมาอย่างสุดกลัน “ระยำที่สุด พวกนั้นเขียนข่าวแบบนี้ออกมาได้ยังไง”

มือที่สั้นระริกพลิกหาหมายเลขโทรศัพท์จากด้านหลังหนังสือพิมพ์ กดหมายเลขอย่างระงับอารมณ์ไม่อยู่ ทุกอย่างเข้าวันนี้ดูจะไม่เป็นใจกับหล่อนเอาเสียเลย หลังจากพยายามต่อสายอยู่นานสิบกว่าครั้ง เสียงตามสายก็ดังมาว่า “ห้องบรรณาธิการข่าวครับ”

“ขอพูดกับบรรณาธิการข่าว”

“พูดอยู่ครับ”

“พวกคุณลงข่าวที่กมลลาถูกชิงทรัพย์กลายเป็นเรื่องข่าวข่มขืนออกไปได้อย่างไร?”

“ก็ไม่เห็นมีลับลมคมในอะไร เรารายงานข่าวตามความเป็นจริง”

“อะไรคือความจริง?”

“หล่อนถูกปล้นทรัพย์และถูกข่มขืน”

สาวใหญ่แค้นเสียง “ถูกข่มขืน? ความจริงคือเธอแค่ถูกปล้นทรัพย์ส่วนที่เหลือนักข่าวคุณเขียนเอาเอง และคุณก็ปล่อยออกมาได้โดยไม่มีการตรวจ”

“คุณไม่ใช่คุณกมลลา จะไปรู้ดีกว่าเราได้ยังไง?”

“ดิฉันเองคือกมลลา”

เสียงตามสายเงียบไปครู่ใหญ่ “เดี๋ยวก่อน ผมเชื่อว่าเกิดความเข้าใจผิดอะไรสักอย่าง เราไม่ได้ลงข่าวว่าคุณกมลลาถูกข่มขืน เราแค่บอกว่าคนที่พกร่วมคอนโดมิเนียมกับคุณเชื่อเช่นนั้น เพราะอาชีพของคุณ... ปกติก็...”

กมลลาพยายามระงับความโกรธในน้ำเสียง “ปกติก็ทำไม?”

“ก็เป็นดาราระเภท... อย่างนั้น...”

“อย่างนั้นคือยังไง?”

“ก็เป็นดาวยั่วนะสิครับ คุณกมลลา”

นางแบบชบชราแมนเน่ “การที่ใครคนหนึ่งเป็นดาวยั่วแปลว่าเขาจะเป็นคนอย่างนั้นในชีวิตจริงหรือ? กรุณาทำความเข้าใจให้ถูกต้องด้วยว่า ดิฉันไม่ใช่ดาวยั่ว ดิฉันเป็นนักแสดง”

เสียงหัวเราะแผ่วมาตามสาย “ผมจะช่วยอะไรคุณกมลลาได้มากกว่านี้ครับ?”

“ดิฉันต้องการคำขอโทษเป็นทางการลงในหนังสือพิมพ์”

“ผมคงทำเช่นนั้นไม่ได้หรอกครับ”

“แต่พวกคุณลงข่าวไม่จริง”

“เราลงข่าวจริงครับ คุณกมลลา เพียงแต่นำเสนอในอีกมุมหนึ่งเท่านั้น ซึ่งไม่ใช่เป็นความผิดที่เราต้องแก้ข่าวแต่อย่างใด”

เสียงหล่อนเข้มขึ้น “งั้นดิฉันคงจำต้องแจ้งความตำรวจฐานหมิ่นประมาท”

“ความจริงก็คือความจริง ผมว่าคุณกมลลาจะเสียเวลาเปล่าอะไรครับ ลองคิดทบทวนดูดีๆ คุณกำลังคิดฟ้องหนังสือพิมพ์อย่างไร...”

สยามเที่ยงตรง หน้า 1

เพื่อนบ้านย่านกมลลาถูกข่มขืนแน่

ขอบแต่ตัวแบบลองดีโจร

อนุสนธิจากข่าวดาราสาวถูกโจรหนุ่มลอบกราบเมื่อวานนี้ มีประชาชนโทรศัพท์เข้ามาสอบถามสยามเที่ยงตรงมากมาย ผู้สื่อข่าวสยามเที่ยงตรงจึงได้ติดตามข่าวมาเสนอดังต่อไปนี้

ผู้สื่อข่าวสอบถามไปยังนายร้อยเวร พบว่ายังจับโจรเจ้าชู้รายนี้ไม่ได้ ยามที่เฝ้าที่พักแล้วตัวตนไม่ได้สังเกตว่ามีชายหนุ่มที่เห็นเดินปะปนเข้าไป เพราะปกติการรักษาความปลอดภัยที่คอนโดมิเนียมแห่งนี้รัดกุมมาก ถ้าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นจริง ก็แสดงว่าดาวโป๊สาวน่าจะเป็นคนพาชายหนุ่มผู้นั้นขึ้นไปในห้องมากกว่า มิเช่นนั้นคนแปลกหน้าไม่อาจจะรู้หนทางเข้าออกคอนโดมิเนียมแห่งนี้ดีเช่นนั้น

ผู้สื่อข่าวพยายามติดต่อสัมภาษณ์นางสาวกมลลา แต่ถูกตอบปฏิเสธ คาด

ว่ายังไม่หายขวัญเสียจากการที่ถูกโจรหนุ่ม ‘ลอบกราบ’...

นายความสมชัย ศรีวิสาสารกุล เป็นคนร่างเล็ก สวมแว่นตากรอบกระหนตา เตอะ ใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวมอไม่ผูกไท บุคลิกของเขาไม่น่าจะเป็นนายที่มีฝีปากที่ดีที่สุดคนหนึ่งในยุคนี้ แต่เขาเป็นนายความที่มึนงันซุกแทบไม่เคยมีเวลาว่างที่สำคัญคือเขาทำงานไม่ใช่เพราะหวังผลตอบแทนเป็นหลัก

“คุณแน่ใจหรือครับว่าจะฟ้อง สยามเที่ยงตรง?” เขาเอ่ยประโยคนี้เป็นครั้งที่เท่าใดกมลลาเองก็จำไม่ได้

“ใช่ ทั้งบรรณาธิการ คนเขียนข่าว เจ้าของ ฟ้องหมด”

“คุณกำลังเล่นอยู่กับหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่อะไรครับ โอกาสของคุณไม่มากนัก...”

“คุณกำลังบอกให้ฉันยอมรับข่าวสะเทือนที่พวกเขาปั้นขึ้นมานั้นหรือ? มันเป็นข่าวบิดเบือน...”

“ต่อให้คุณพิสูจน์ได้และชนะคดี ก็อาจไม่คุ้มกัน เพราะพวกนั้นต้องเล่นงานคุณจนป็นี่แน่ เข้าใจไหมว่าพวกเขาขอมเสียดเงิน แต่ไม่มีวันยอมแพ้ มิเช่นนั้นหนังสือพิมพ์เขาจะเสียชื่อหมด และเป็นผลโดยตรงกับยอดขาย”

“ไม่เด็ดขาด”

“งั้นก็ตามใจครับ”

นักแสดงสาวเล็กคิ้ว “นี่คุณคิดว่าฉันคิดผิดที่จะฟ้องหรือ?”

นายความถอนใจ พลังวางแว่นสายตาลงบนโต๊ะ “ปกติผมไม่ค่อยเสนอให้ลูกค้าฟ้องในสิ่งที่ไม่คุ้มในระยะยาวหรอกครับ จริงอยู่ ผมเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าคุณถูก และผมก็เชื่อว่าคนพวกนั้นบิดเบือนข่าวเพื่อหวังผลทางการตลาด เพื่อเพิ่มยอดขาย แต่การที่เราไปฟ้องพวกนั้นก็เหมือนเอาพิมเสนไปแลกกับเกลือ ยิ่งทำให้คุณเสียชื่อและหนังสือพิมพ์ขายดีขึ้นอีก”

“ให้ตายเถอะ ใครชักคนน่าจะทำอะไรลงไป เพื่อทำให้หนังสือพิมพ์มีจรรยาบรรณขึ้นมาบ้าง”

“แน่นอน คุณไม่ใช่คนแรกที่คิดจะทำ แต่ยากมากที่จะตัดสินดานคนพวกนี้ โดยเฉพาะเมื่อมีผลประโยชน์และธุรกิจมาเกี่ยวข้อง ยิ่งกว่ามาเพีย”

หญิงสาวสบตาทนายเหม็ง “เราจะชนะคดีนี้ยังไง ถ้าหากคุณยังไม่เชื่อใน

หลักการความยุติธรรม? ฉันจะเดินหน้าต่อไป ถึงแม้ว่าจะมีหรือไม่มีคุณ...”

“เราจะชนะคดียังไง ถ้าคุณใจร้อนอย่างนี้? ผมบอกผลเสียที่อาจตามมา ก็เพื่อทดสอบความมั่นใจของคุณ ในเมื่อคุณแน่ใจ ผมก็จะลุยต่อไป ผมเองก็อยากลองตัดสินคนหนังสือพิมพ์ไร้จรรยาบรรณพวกนี้เหมือนกัน”

สยามเที่ยงตรง หน้า 3
“เดินชิตชัย” โดย หน้งหน้าไฟ

ช่วงสองสามปีที่ผ่านมา คงไม่มีใครปฏิเสธว่าดาวยั่วที่เป็น เซ็กซ์ ซิมโบล ที่ดังที่สุดในฟ้าเมืองไทย คงไม่มีใครเกิน กมลลา กิจนาคร ไปได้ รูปร่างอย่างนั้น สายตาอย่างนั้น ทำเอาหนุ่มใหญ่น้อยหัวใจเต้นทะลุอกมามากต่อมาก

กมลลาถ่ายแบบไปให้นิตยสารมากมาย เจ้าหล่อนดังมาก ดังในทางไหน ‘หน้งหน้าไฟ’ คงไม่ต้องตอกย้ำ

แต่ในสองสามวันมานี้เธอกลับดังกว่าเก่า ดังเพราะพยายามเปลี่ยน ภาพพจน์ตัวเอง

เพื่อนบ้านเธอเชื่อว่าเธอยั่วผู้ชายไปนอน

ผู้ชายคนนั้นเลยลอกคราบเธอทั้งกายและเงิน

หนังสือพิมพ์สยามเที่ยงตรง เป็นฉบับเดียวที่อยู่ในเหตุการณ์และรายงาน ข้อเท็จจริงอย่างละเอียด ‘หน้งหน้าไฟ’ อยากให้ท่านอ่านอย่างละเอียด แล้วบอกทีเถอะครับว่า เราเสนอข่าวบิดเบือนหรือไม่

การเสนอข่าวหากเสนอเรื่องไม่จริงเราย่อมถูกตำ แต่หากเสนอเรื่องจริง เกินไปก็มีสิทธิ์ขึ้นโรงขึ้นศาลได้

เหมือนอย่างนักข่าวของ สยามเที่ยงตรง ที่โดนเข้ากับตัว

โดนทั้งๆ ที่เสนอความจริง

มันผิดศีลธรรมหรือถ้าเราเสนอข่าวที่ผิดศีลธรรม?

รู้กันอยู่หัวเมืองว่าผู้หญิงคนนี้ยั่วทั้งในจอและในชีวิตจริง เพียงแต่ครั้งนี้ เธออยากลบภาพพจน์เดิมๆ ของเธอด้วยการฟ้องร้องสยามเที่ยงตรงของเรา และคิดว่าการฟ้องร้องจะทำให้สาธารณชนมองเธอดีขึ้น

อย่าหาว่า ‘หน้งหน้าไฟ’ หยาบเลย ‘หน้งหน้าไฟ’ เห็นผู้หญิงที่ชอบ

แต่งตัวโป๊โดนชมชื่นชกที่ก็ดีเหมือนกัน จะได้หายซ่า

เรื่องนี้เป็นอุทาหรณ์สำหรับเราๆ

และ... ขอโทษ เรื่องนี้ชาวบ้านกลับสมน้ำหน้ามากกว่า

แหม! ให้ตายเถอะ ผมชักอิจฉาแทนไอ้โจรคนนั้นเสียจริง

‘หน้งหน้าไฟ’

เสียงกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้นหลายครั้งก่อนที่ผู้ชายคนหนึ่งจะรับสาย

“คุณ หน้งหน้าไฟ ?”

“พูดอยู่ครับ”

“ดิฉัน กมลลา กิจนาคร คงไม่ต้องแนะนำตัวมากกว่านี้ เพราะคุณเขียนคอลัมน์เกี่ยวกับดิฉันได้ละเอียดกว่าที่ดิฉันรู้จักตัวเองเสียอีก”

เสียงตามสายแผ่วเบา “มีอะไรให้ผมรับใช้หรือครับ?”

“คุณเขียนเรื่องอย่างนี้ออกไปได้ยังไง ดิฉันซึ่งเป็นผู้เสียหายทำไมกลายเป็นจำเลยไปเสียแล้ว?”

“คุณต้องการอะไร?”

“หากคุณไม่เขียนขอโทษ ดิฉันจะฟ้อง...”

เสียงคอลัมน์สัปดาห์เราดังมาตามสาย “คุณกมลลาใช้เป็นแต่วิธีฟ้องร้องหรือครับ? คุณประพฤติตัวไม่สมควรเอง จะโทษเราได้อย่างไร...”

อารมณ์นางแบบสาวเริ่มเดือดพล่าน “ขอโทษ ไม่สมควรยังไง?”

“คุณแต่งตัวแบบนั้น หนุ่มที่ไหนเห็นก็... ขอโทษ... อายากเขา...”

“คุณ... หยาบคายมาก...”

“ผมทำงานเป็นนักหนังสือพิมพ์มานานยี่สิบสี่ปี ผมมีเกียรติพอ ผมไม่ใส่ร้ายคนดีๆ หรือก แต่...”

หล่อนเสียงสั่น “คุณจะถอนคำพูดที่เขียนไปหรือไม่?”

“ผมเกรงว่าผมทำยังไงนั้นไม่ได้หรอกครับ นักหนังสือพิมพ์ที่ตีพิมพ์ไม่กลัวความจริง”

“งั้นดิฉันคงต้องฟ้องศาลยุติธรรม”

“เชิญตามสบาย”

สยามเที่ยงตรง หน้า 5
สังคมเมืองคน โดย เตียวเหลียง

● ก็มาถึงข่าวดาว เอ้ย! ข่าวคราววันนี้ ● เรื่องของดาวยั่วคนหนึ่งที่ยุ่พยายามสร้างข่าว ● สังคมนั้นมันน่าแปลกตรงนี้แหละท่าน คนเสนอความจริงกลับถูกฟ้อง ชั่ว! ● 'เตียวเหลียง' แอบสืบมาได้ความว่า ดาวยั่วคนนี้กำลังจะหลงยุค ร่างกายเริ่มหยาบยาน งานเริ่มลดเพราะแพ้สังขาร จึงต้องทำตัวให้ดั่งขึ้นมาอีกครั้ง นำสังเวชแทนจริงๆ ● สุภาษิตทางพระว่า สังขารไม่เที่ยงหนอ ที่เคยอวบก็กลับเหี่ยว ● สงสัยต้องส่งเทพประเทศนไปให้ฟังซะแล้ว ● เลิกจับเด็กชะที่เออะคุณบ้ำ คราวหน้าอาจช่วย เจอโจรชาติสัตว์แล้วจะเศร้า ● จบข่าวดาว เอ้ย! ข่าวคราวก็มาถึงข่าวองค์กรโทรศัพท์ ● พนักงานไร้สมองเก็บเงินบ้านน้องสาวของ 'เตียวเหลียง' เกินไปสองพันกว่าบาท ท่านผู้อำนวยการมุดหัวอยู่ที่ไหนครับ...

"มันต้องมีทางเล่นงานไอ้พวกนี้ให้เซ็ดซึกที่เออะน่า..." เสียงระบายอารมณ์ดังมาจากปากสาวใหญ่ "...เขาไม่ได้สอนวิชาจรยาบรรณในโรงเรียนหรือหรือนี่"

"ผมว่ามันเป็นเรื่องของคนมากกว่าครับ..." เสียงที่สองดังมาจากคู่สนทนา "...ทุกๆ ที่ยอมมีคนดีกับคนเลวที่ไร้จรรยาบรรณ อย่ายว่าแต่มันเป็นธุรกิจไปแล้ว ว่าแต่ว่าทำไมพวกนั้นถึงรวมหัวกันแทบทุกคอลัมน์เล่นงานคุณหนักอย่างนี้?"

"คงคิดว่าตัวเองใหญ่คับฟ้าจริงๆ นะสิ"

นายสมชัยขยับแว่นหนา "มีเหตุผลอื่นอีกไหม?"

หล่อนนึกทบทวนความทรงจำ เรื่องนี้ดูเหมือนเพิ่งเกิดขึ้นไม่กี่วันก่อน แต่ความจริงเกิดมานานกว่านั้น...

"ฉันก็ไม่แน่ใจนัก เมื่อสองปีก่อนฉันได้รับเชิญไปในงานเลี้ยงที่หนังสือพิมพ์ฉบับนั้นจัด คอลัมนิสต์บนเตียงชวนฉันไปนอนด้วย ฉันปฏิเสธ เท่านั้นเองตั้งแต่นั้นฉันก็ถูกเขียนในทางที่ไม่ค่อยดีมาตลอด เพียงแต่ว่าครั้งนี้อากาศเป็นของพวกเขา เลยเล่นฉันเสียหนัก ถ้าฉันยอมไปนอนกับเจ้านั้นเหมือนดาราสาว

บางคน ป่านนี้มันคงตะบ๊ยะบันเขียนเชียร์ให้คนไปดูหนังที่ฉันเล่น จนอาจได้ตุ๊กตาทองไปแล้ว"

นายยกไหล่ "เรื่องธรรมดา ผมได้ยินมาบ่อยๆ จะว่าไปแล้ว นักเขียนที่รับสินจ้างไม่ต่างจากโสเภณีเท่าไร ค่าจ้างจะเป็นเงินหรือร่างกายก็ได้"

"นำสังเวช"

"งานนี้ถึงคุณชนะ แต่ผลทางสังคมจะออกมาอย่างไรผมก็คาดไม่ถึง"

สยามเที่ยงตรง หน้า 4
"จู้ จู้ อย่าเอ็ดไป" โดย หมี่โคเตี้ยก

* เมื่อวานนี้ 'หมี่โคเตี้ยก' บังเอิญเห็นสาวไม่รุ่นคนหนึ่งที่พักลาซ่าแถวสี่ลม * หน้าตาช่างคล้าย กมลลา กิจนาคร จังเลย * ไม่รู้ 'หมี่โคเตี้ยก' ตาฟาดหรือเปล่า * ดวงหนุ่มน้อยหน้ามุ่นลูกมากด้วย * ชะอุ้ย! งานนี้ไม่รู้ใครหลอกใคร * ไม่อยากวิจารณ์ แต่อดดูในใจซะมัด * ดาวยั่วก็คือดาวยั่ว ในจอกกับนอกจอกย่อมไม่ต่างกัน * ป่วยการพูด นี่แหละคือสังคมโลกีย์แบบไทยๆ * เอ้อ! ม่าวข่าวคุณหญิงนิตไปซื้อบั้งที่สวีตชาติกว่า...

"ผมนัดคุณมาที่วันนี้ก็เพื่อที่จะลองคุยดูว่า เราจะสามารถประนีประนอมกันได้ไหม..." ชายร่างเล็กในชุดสากลสีเทาเข้มมองหน้ากมลลา

"...ผมในฐานะบรรณาธิการบริหารของ สยามเที่ยงตรง ได้รับมอบหมายจากผู้ใหญ่ให้มาดูแลเรื่องนี้โดยตรง"

"มันขึ้นอยู่กับว่าคุณจะยอมลงคำขอโทษในหน้าหนังสือพิมพ์ไหม"

กมลลาสบตาชายร่างเล็กแต่ทรงอิทธิพลกว่ารูปร่าง หล่อนได้รับโทรศัพท์จากบรรณาธิการบริหาร สยามเที่ยงตรง นัดพบกันเพื่อเจรจาหาข้อยุติก่อนเรื่องจะถึงศาล หล่อนตกลงใจมาที่สำนักพิมพ์ของเขาแทน

สำนักงาน สยามเที่ยงตรง กินเนื้อที่หลายไร่ใจกลางเมือง ตันโอโคกอินเดียขนาดใหญ่เรียงรายรอบแทนรั้ว อาคารสำนักงานอยู่ด้านหน้า ส่วนอาคารหลายหลังถัดไปเป็นโรงพิมพ์ บุรุษตำแหน่งบรรณาธิการบริหารพาหล่อนเดินชม

หัวล้านหิมพ์

“ที่นี่เราใช้คอมพิวเตอร์ทั้งหมด ตั้งแต่การป้อนข้อมูล การเขียนข่าว ไป ถึงการจัดหน้า เสร็จแล้วก็ส่งต่อไปทำฟิล์ม อัดเพลท และขึ้นแท่นพิมพ์ ครบ วงจรหมด”

เบื้องหน้าเป็นกองกระดาษสีขาวสูงท่วมศีรษะหล่อน ช่างพิมพ์หลายคน กำลังง่วนอยู่กับการติดเพลทเข้าในแท่นพิมพ์ เสียงเครื่องพิมพ์วิ่งดังหึ่งๆ ตลอด เวลา กลิ่นกระดาษและสีกรุ่นในอากาศ มือคนทำงานเปื้อนด้วยหมึกดำ กอง กระดาษปรีฟสกรุกถูกโยนทิ้งอย่างไม่แยแสไว้ที่มุมหนึ่ง

“เศษกระดาษเปื้อนหมึกพวกนี้จะมีคนมารับซื้อต่อ...”

“กระดาษสีขาวสะอาดเมื่อมีรอยเปื้อนสีดำก็ไร้ค่า จริงไหม...” หล่อน เปรยขึ้นเบาๆ นักหนังสือพิมพ์ร่างเล็กไม่ตอบ

บนผนังสำนักงานชั้นสองเป็นรูปท่านประธานบริษัทถ่ายรูปคู่กับนายก- รัฐมนตรีหลายท่าน รัฐมนตรีกระทรวงต่างๆ นายทหารระดับสูง อธิบดีกรม ตำรวจ และอีกมากมายที่หล่อนไม่รู้จักชื่อ

“รูปนี้ท่านถ่ายคู่กับท่านประธานศกสฎีกา คราวครบรอบวันเกิดห้ารอบ”

กมลลาเริ่มเข้าใจจริงๆ ว่าเขาพาหล่อนชมสำนักพิมพ์นี้ทำไม หล่อนมองไป รอบบริเวณ “เป็นหนังสือพิมพ์ที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง”

“ใช่ เราถือหลักเสนอความจริงมาโดยตลอด”

“ข้อนี้ดิฉันไม่ค่อยแน่ใจ”

“ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณ ผมมีข้อเสนอ เราจะยุติการเสนอข่าวเรื่อง นี้โดยสิ้นเชิง คุณกมลลา ก็ถอนคำฟ้องเสีย”

สาวใหญ่ไม่เชื่อหู “ถามจริงๆ ถ้าเรื่องนี้เกิดขึ้นกับลูกสาวคุณ คุณจะ ยอมไหม?”

คนบริหารขยับตัวอย่างอึดอัด “ผมเสนอได้แค่นี้แหละครับ ลองคิดดู...”

“ฉันให้คำตอบเดี๋ยวนี้เลยว่า ไม่”

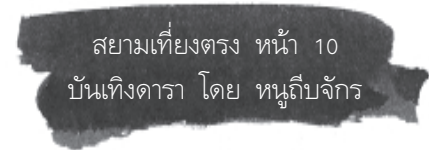
“ใจเย็นๆ ลองคิดดูอีกที เตี่ยผมพาคุณส่งบ้านนะครับ”

ขณะนั่งรถกลับ นักหนังสือพิมพ์คุยเรื่องจิปาตะที่ไม่เกี่ยวกับคดี เมื่อถึง สี่แยกที่ไม่พลุกพล่านแห่งหนึ่ง ไฟจราจรเปลี่ยนวาทเป็นสีแดง คนขับไม่ชะลอ รถ กลับเหยียบคันเร่งทะยานฝ่าไฟแดง กมลลาชำเลืองคนขับเงยบๆ แลเห็น

เบื้องหน้ามีตำรวจจราจรนายหนึ่งโบกมือให้เขาหยุดรถ คนหนังสือพิมพ์จอดรถ ยืนนับตรประจำตัวให้เจ้าหน้าที่อย่างไม่แสดงความรู้สึก นายตำรวจมองดูบัตรนั้น ครู่หนึ่งก่อนยื่นคืนมาให้ พลังโบกมือเป็นสัญญาณให้คนขับเคลื่อนรถต่อไปได้

“ทำไมเขาไม่ปรับคุณ?” หล่อนถาม

“เพราะผมเป็นคนของ สยามเที่ยงตรง ” เป็นคำตอบสั้นๆ

สยามเที่ยงตรง หน้า 10

บันเทิงดารา โดย หนูถีบจักร

ภาพยนตร์เรื่อง ‘ดาฤชณา’ ที่มี กมลลา กิจนาคร เป็นนางเอก กำลังดัง เพราะข่าวโจรหนุ่มบุกห้องกมลลา ‘หนูถีบจักร’ เลยขอถือโอกาสนี้วิจารณ์หนัง เรื่องนี้เสียเลย

หนังเรื่องนี้สมควรจะเรียกว่า ‘หนังกำพริบ’ โดยแท้จริง เพราะทั้งเรื่อง แสดงแค่หนังกำพริบของพระเอกและนางเอก ภาพวาดความของกมลลาตอนที่ถูก พระเอกหนุ่มเคล้าคลึงข้าง... (อู้ย! ขออนุญาตเซ็นเซอร์ตัวเอง) ท่านผู้อ่านดูเอง ดีกว่า ‘หนูถีบจักร’ ไม่กล้าบรรยายมากกว่านี้ จัดเป็นหนังเรทอาร์หนักๆ ผสม เอ็กซ์บางๆ ที่ได้ดีกว่าว่าสะตือพ่อแม่ไม่ควรดู เอาเป็นว่าเป็นนางเอกใจถึง ที่สุดในวงการตอนนี้ อย่างนี้จะไม่ให้ ‘หนูถีบจักร’ คิดว่าข่าวโจรหนุ่มบุกห้อง เธอไม่เป็นความจริงได้อย่างไร ‘หนูถีบจักร’ ดูเรื่องนี้แล้วไม่อยากเขียนหนังสือ อยากเป็นโจรคนนั้นมากกว่า...

กมลลาชำเลืองสายตาไปทั่วศาล หล่อนเฝ้าดูชั้นตอนต่างๆ ในห้องขนาดกลางนี้ อย่างอดทน เสียงทนายทั้งสองฝ่ายผลัดกันกล่าวหาและแก้ต่าง แต่ดูเหมือน หล่อนจะไม่แสดงความสนใจเท่าใดนัก หล่อนกำลังเบื่อหน่ายอย่างที่สุด ที่หน้า ห้องมีนักข่าวกลุ่มหนึ่งมาทำข่าว เรื่องนี้คงขายได้อีกหลายฉบับ และหลายวัน แต่ช่างหัวมัน หล่อนไม่มีอะไรจะต้องเสียมากไปกว่านี้แล้ว

กมลลาก็ถึงคำพูดที่ทนายของหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่ถามหล่อนเมื่อครู่นี้ ว่า “...แล้วคุณถูกข่มขืนหรือเปล่า?”

“นั่นไม่ใช่ประเด็น ดิฉันจะไม่ตอบคำถามนี้ จุดสำคัญคือพวกคุณเสนอ

ข่าวนี้ไปได้ยังไงโดยไม่เช็กข่าวก่อนว่าจริงหรือไม่ ทำให้เสียหาย ดิฉันจะถูก ชมชื่นหรือไม่ ไม่สำคัญ ที่แน่ๆ ก็คือดิฉันถูกหนังสือพิมพ์ 'ชมชื่น' ระบายร้าย ก่อนแล้ว"

กมลანიโกใจ "พิธีการมันยุ่งยุ่งนี่เอง จึงไม่มีใครอยากขึ้นศาลให้เสีย เวลาทำมาหากิน"

เสียงใครคนหนึ่งดังลอยมาตอนท้ายของพิธีการอันยาวนาน "ทนายโจทก์ มีอะไรจะกล่าวสรุปไหม?"

"มีครับ ผม..."

กมลาลุกขึ้นพูดว่า "ดิฉันขออนุญาตกล่าวแทนค่ะ"

เมื่อได้รับอนุญาต กมลาก็สบตากับสายตาทุกคู่ที่มองหลอน หลอนกล่าวว่า "ปรมาจารย์วิชาหนังสือพิมพ์เชื่อมั่นในพลังของหนังสือพิมพ์ว่า มันสามารถ เป็นกระบอกเสียงแทนทุกคนในสังคม ชี้แนะ ตักเตือน สร้างสรรค์ แม้จะเป็น อุดมคติ แต่มันก็เป็นความหวังของเรา..."

กมลาลุกพูด มองคนทั่วทั้งห้อง "...ทว่าพฤติกรรมที่หนังสือพิมพ์ หลายฉบับในประเทศนี้ประพฤติ กลับเป็นสิ่งที่สวนแนวคิดนี้อย่างสิ้นเชิง คน หนังสือพิมพ์เริ่มสัมผัสกับอำนาจที่บางครั้งก็เหนือกว่าป็น เป็นรสนชาติที่เมื่อ ล้มลงแล้วก็ตั้งใจและลำพอง จึงใช้อำนาจนี้แสวงหาผลประโยชน์เพื่อตนเอง..."

"ศาลขอเตือนให้คุณพูดในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้ด้วย"

"ดิฉันทราบค่ะ ดิฉันในฐานะเจ้าทุกข์ฟ้องร้องขอความเป็นธรรมจาก สถาบันนี้ ก็เพื่อเป็นตัวอย่างแก่นักหนังสือพิมพ์มากกว่าจะต้องการเรียกร้องค่าเสียหาย หรืออยากดัง เราทุกคนอยู่ในสังคมเดียวกัน สังคมนี้อยู่ได้ก็ด้วยความยุติธรรม ความเสมอภาค และเมื่อสมาชิกทุกคนในสังคมมีความรับผิดชอบ..."

"ในทุกวิชาชีพมีสิ่งที่เรียกกันว่า 'จรรยาบรรณ' แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า จรรยาบรรณในวิชาชีพหนังสือพิมพ์เริ่มหดหายไป เช่นเดียวกับสำนึกของหน้าที่ บางครั้งก็เพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เช่นการที่หนังสือพิมพ์บางฉบับเสนอข่าว ตำรวจวางยานอนหลับโจรจิเด็ก โดยบอกเทคนิควิธีการปฏิบัติการของตำรวจ อย่างละเอียด ผลก็คือโจรก็รู้หมด ต่อไปก็ใช้วิธีนี้ไม่ได้ผลอีก เป็นต้น แต่ที่ร้ายแรงกว่าก็คือการบิดเบือนจรรยาบรรณเพื่อประโยชน์ส่วนตัว การปลุกฝัง

ชั้นนำในสิ่งที่คนเขียนต้องการ การใช้อำนาจของปากกาเพื่อผลทางธุรกิจและการเมือง...

"ดิฉันไม่สนใจว่าดิฉันจะชนะคดีในวันนี้หรือไม่ นั่นไม่สำคัญเท่ากับว่ามัน ได้สะกิดใจให้ชาวสื่อสารมวลชนทั้งหลายได้ระลึกถึงหน้าที่และจรรยาบรรณที่ ท่านรับผิดชอบอยู่หรือไม่ การประกอบอาชีพเป็นนางแบบ นักแสดง แพทย์ ครู หรือคนหนังสือพิมพ์ ต่างก็มีศักดิ์ศรีแห่งความเป็นคนเท่าเทียมกัน เรา โทพอหรือยังที่จะเลิกตัดสินคนอื่นจากเปลือกภายนอก? เราจะดำเด็กุ่นหลังว่า มั่วกันได้อย่างไรในเมื่อผู้ใหญ่เองก็ยังไม่บรรลุนิติภาวะ? เราจะประณามคน บ้านนอกกว่าไรรักษาการศึกษาได้อย่างไร ในเมื่อเราเองซึ่งจบปริญญายังทำตัวเช่นนี้..."

สยามเที่ยงตรง หน้าสุดท้าย

เมื่อวานนี้ตำรวจห้องที่บางรักจับโจรคดีปล้นนางสาวกมลลา กิจนาคร ได้ที่ แพลตดินแดง ผู้ต้องหาเป็นชายหนุ่มวัยยี่สิบสองปี ชื่อ นายกรณ์ แสงรัญดี นายกรณ์ให้การสารภาพว่า ได้ทำการปล้นนางสาวกมลลา กิจนาคร จริง ต่อ ข้อถาม ว่าได้กระทำการชมชื่นนางสาวกมลลาด้วยหรือไม่นั้น ผู้ต้องหาให้การว่า เขามิได้ชมชื่นนางสาวกมลลาแต่อย่างใด เพื่อนบ้านของผู้ต้องหายืนยันกับ เจ้าหน้าที่ตำรวจว่านายกรณ์เป็นเกย์ เมื่อต้นปีเคยต้องคดีทำร้ายร่างกายฝรั่ง นายหนึ่งที่ว่าจ้างนายกรณ์ไปนอนด้วย...

กมลลา กิจนาคร เปิดก๊อกน้ำล้างคราบดำบนมือ ไม่ประหลาดใจเลยแม้แต่น้อย ที่เรื่องของหลอนกลายเป็นข่าวลั่นในเนื้อที่ไม่กี่ตารางนิ้วด้านหลัง ยืนมือออกไป ได้แผ่นน้ำบาง ปลอ่ยให้สายน้ำชำระล้างสกปรกที่เปื้อนมือออก ฟองสบู่กระจาย รอยคราบเริ่มละลายหายไป ไม่นานมือนุ่มหึ่งคูก็สะอาดใส

ปิดก๊อกน้ำ หยาดน้ำหยดหนึ่งกระเซ็นไปบนหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ ค่อยๆ ซึมหายเข้าไปในเนื้อกระดาษสีขาวที่พิมพ์ด้วยหมึกสีดำสนิท...

ดารานุ่มนักร้องชื่อดังเป็นเอดส์...

มั่วเช็กกันเพลิน เชื่อว่าได้เลือดบวก...